

Individ- eller relations/kulturfokus

7) DET GØR ONDT AT FÅ SKÆLD UD

Det er vinterferie i SFO'en, og det vil sige ingen sne og lidt mere tid til alt. Medarbejder Ibrahim har sat sig i sofaen med en kop kaffe og venter nu på, at der skal komme et barn forbi til en snak. Jonas øjner en voksen og skynder sig at tage pladsen ved siden af Ibrahim. Jonas siger: "Jeg er 7 3/4 år og klog!" Ibrahim smiler bredt og svarer tilbage: "Så hvad ved du så?" "Jamen", fremfører Jonas, "det er fordi, jeg lige har købt en bog og den handler om ALT!"

"Det er godt nok meget", næsten stammer Ibrahim.

"Kan du så ikke hjælpe mig med noget? I går synes jeg der var mange konflikter, og hver gang jeg forsøgte at finde ud af, hvad det handlede om, så gav I bare hinanden skylden. Vil du hjælpe mig med at forstå, hvad den gode grund er til det?"

Ibrahim er lidt stolt af det spørgsmål, for da han gik på seminariet lærte de, at hvis man skal arbejde anerkendende og ressourceorienteret, så skal man tage udgangspunkt i, at børn altid har en positiv intention med det de gør; og at børnenes handlinger ikke nødvendigvis skal ses i et individuelt udgangspunkt, men snarere som udtryk for kultur, altså institutionskultur.

Ibrahim vælger ikke at kritisere, moralisere eller pege fingre, men at forholde sig nysgerrigt og undersøgende.

Og det er så lige her, at Jonas på 7 3/4 år med sit svar viser Ibrahim, at alle de gode svar allerede findes, det sted, man er!

Jonas svarer nemlig: "Det er da klart, at børn giver hinanden skylden, for ellers får vi jo skæld ud. Og det gør ondt at få skæld ud!"

Medarbejder Ibrahim er meget stille nu, og kaffen bliver en smule kold, mens Jonas haster videre mod ALT. For, tænker Ibrahim, jeg var jo lige ved i går at udpege nogle bestemte børn som skyldnere i al balladen, men når man er 7 3/4 år så ved man, at man er nødt til at beskytte sig selv mod skæld ud fra voksne, når institutionskulturen ikke gør det. Når institutionskulturen legitimerer skæld ud mod børn. Og skæld ud er jo præcis det modsatte af en anerkendende og ressourceorienteret tilgang til børn.

Ibrahim når frem til nødvendigheden af at tage dette op på personalemødet og fortælle, at de er nødt til at ændre institutionskulturen, dvs. det vi gør med hinanden, hvis vi vil undgå, at børnene oplever det nødvendigt at give andre skylden.

Sidst på dagen deler Ibrahim sin oplevelse med en kollega. Denne svarer: "Ja, Jonas kan godt finde på at lyve". Ibrahim beslutter lige præcis i det øjeblik først at tale med lederen om at lægge en plan for den kulturændring!

Faglige begreber

Nysgerrighed; anerkendelse; viden er allerede i systemet; konflikt som sammenstød af fortællinger; positiv intention; handlinger som udtryk for hvad der er muligt i kulturen; kultur som skabt af det vi gør med hinanden og sir til hinanden; fra individtænkning og til relations- og kulturtænkning.